

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124211720
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124211720.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Orion-IN spol. s. r. o., „v likvidácii“, so sídlom Kukučínova 22, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 636 959, zast. Mgr. Ianko Troiak, advokát, so sídlom Dukelských hrdinov 34, 960 01 Zvolen, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, XXX XX C., zast. Advokátska kancelária POLÁČEK & partneri, s. r. o., so sídlom Dlhá ulica 2039/6, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 47 257 032, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 7C/3/2024-181 zo dňa 28. novembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. potvrdzuje.
- II. Odvolanie žalovanej voči výroku II. odmieta.
- II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:

„I. Súd určuje, že nehnuteľnosti evidované Okresným úradom D. D., katastrálnym odborom, na LV č. XXXX, pre okres D. D., obec D. D., pre k. ú. D. D., ako dielne so súpisným číslom XXXXX, postavené na par. reg. „E.“ F. XXX/XX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 332 m², pozemok par. reg. „E.“ F. XXX/XX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 480 m² a pozemok par. reg. „E.“ F. XXX/XX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 56 m² sú vo výlučnom vlastníctve žalobcu.

II. Súd návrh žalovanej na prerušenie konania zo dňa 27.11.2024 zamietá.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania.“

2. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX kat. úz. D. D., a to dielne súpisné č. XXXXX, postavené na par. reg. „E.“ F. XXX/XX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 332 m², pozemok par. reg. „E.“ F. XXX/XX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 480 m² a pozemok par. reg. „E.“ F. XXX/XX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 56 m² (ďalej len „nehuteľnosti“).

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 126, § 34, § 37 ods. 1, § 39 a § 132 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a § 137 písm. c), § 151 ods. 1, § 153 ods. 1, 2, § 154 a § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že ako výlučný vlastníkom sporných nehnuteľností je evidovaná žalovaná. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudla na základe darovacej zmluvy, z ktorej vklad bol povolený do katastra nehnuteľnosti v konaní č. V 3865/2020 zo dňa 17.07.2020. Sporné bolo vlastnícke právo žalobcu, ktorý tvrdil, že darovaciu zmluvu podpísal pod tlakom vydierania zo strany druhu žalovanej – G. H., ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom

Okresného súdu Banská Bystrica 1T/36/2023 zo dňa 31.10.2023, právoplatným dňa 03.11.2023 (ďalej len „trestný rozsudok“). Z predloženej darovacej zmluvy zo dňa 01.07.2020 uzatvorenej medzi žalobcom ako darcom a žalovanou ako obdarovanou zistil, že predmetom darovania boli nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania. Obsahom darovacej zmluvy bola aj zmluva o zriadení vecného bremena k darovaným nehnuteľnostiam v prospech obdarovanej spočívajúca v práve prechodu a prejazdu cez nehnuteľnosti, ktoré neboli predmetom darovania a zostali vo vlastníctve darcu. Okresný súd mal trestným rozsudkom preukázané, že p. G. H. bol uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona. Napriek tomu, že trestný rozsudok bol vyhotovený ako zjednodušený, a to z dôvodu, že obžalovaný, obhajca a prokurátor sa vzdali práva podať odvolanie, tak zo skutkovej vety trestného rozsudku mal preukázané konanie p. G. H., ktorý sa viackrát vyhrážal zastrelením A. I. a J. I. ak neprepíšu darovacou zmluvou na jeho družku t.j. žalovanú časť nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu. Súd prvej inštancie mal z trestného rozsudku za preukázané, že na strane žalobcu nebola daná slobodná vôľa darovať žalovanej nehnuteľnosti, ktorých bol vlastníkom. Uvedol, že pri rozhodovaní bol viazaný trestným rozsudkom, pričom poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 269/2011 z 23.11.2011. V posudzovanom prípade, podmienkou odsúdenia bolo, že pod hrozbou násilia bol žalobca nútený, aby previedol nehnuteľnosti, ktorých určenia vlastníckeho práva sa domáhal. Okresný súd tak žalobe žalobcu vo veci samej vyhovel. Návrh, žalovanej na prerušenie konania zamietol, nakoľko mal za to, že nebol daný dôvod na jeho prerušenie. Vo vzťahu k trovám konania tieto v zmysle § 255 ods. 1 priznal úspešnému žalobcovi v rozsahu 100%.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala žalovaná včas odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnila s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) a d) CSP. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a žalobu zamietol alternatívne vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Vytýkala prvoinstančnému súdu systematické odmietanie iných dôkazných návrhov, ktoré boli predložené, a ktoré by podľa názoru odvolateľky mohli jednoznačne potvrdiť alebo vyvrátiť skutočnú vôľu účastníkov darovacej zmluvy. Podľa názoru odvolateľky súd prvej inštancie jej odňal možnosť preukázanie širších okolností prípadu, ktoré by mohli osvetliť, že p. G. H. partner a otec maloletých detí žalovanej bol v danej situácii dohnaný k iracionálnemu konaniu v dôsledku nátlaku, manipulatívneho správania a špekulatívnych praktík druhej strany. Postup súdu mal mať závažný dopad na posúdenie platnosti darovacej zmluvy a na zistenie, či vôľa uzavrieť túto zmluvu zo strany žalobcu bola skutočne prejavenej, daná a slobodná, či boli dané dôvody absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Žalovaná bola toho názoru, že rozhodnutie súdu je zaťažené vadou nesprávneho procesného postupu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie napriek žiadosti jej pôvodného právneho zástupcu zo dňa 27.11.2024 nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania a vo veci pokračoval v konaní a vyhlásil rozsudok. Dôvod odročenia spočíval v pokračujúcej PN žalovanej a pre akútne zdravotné problémy jej vtedajšieho právneho zástupcu s infekčným ochorením. Iná vada konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP mala spočívať v tom, že okresný súd zamietol výrokom II. návrh na prerušenie konania v zmysle § 164 CSP, pričom svoje rozhodnutie obmedzil na konštatovanie, že súd mal s kým konať na strane žalobcu. V tomto smere poukázala na konanie vedené na okresnom súde sp. zn. 26Cbr/138/2023 týkajúce sa zrušenia obchodnej spoločnosti Orion-IN spol. s r.o., t.j. žalobcu. Okresný súd v odôvodnení nepoukázal na uvedené konanie, ktoré má vplyv na konanie vo veci samej. Uvedené považovala aj za nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Zároveň súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie v tejto časti. Ďalší odvolací dôvod uplatnený žalovanou podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP mal spočívať v nevykonaní výsluchu svedka A. I. – otca bývalého štatutárneho zástupcu žalobcu. Nevykonaním tohto dôkazu súd prvej inštancie mal zasiahnuť aj do jej práva na spravodlivý proces garantovaný Ústavou SR a porušiť princíp rovnosti zbraní a zásadu spravodlivého súdneho rozhodnutia. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/107/2019 zo dňa 31.03.2021, ktoré sa týkalo dôvodu, len pre ktoré súd môže nevyhovieť návrhu na vykonanie dokazovania. Záverom odvolania namietala nesprávnosť skutkových zistení súdom prvej inštancie v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Uvedla, že priznanie jej druhu v trestnom konaní bolo motivované snahou vyhnúť sa nepodmienečnému trestu z dôvodu primárnej obavy o svoju rodinu. Okresný súd nesprávne interpretoval a vyhodnotil dôkazy a dospel k záverom, ktoré nezodpovedajú skutočnostiam v zmysle širších súvislostí. Ak vzniknú pochybnosti o vážnosti účastníka právneho úkonu, bolo potrebné posudzovať konkrétne okolnosti prípadu, a na ich základe a s ohľadom na ich vzájomné súvislosti urobiť príslušný záver. Súd prvej inštancie k posudzovaniu vzájomných súvislostí nepristúpil. Vytýkala súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal ďalšími skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa vecného bremena, postúpenia pohľadávok a ďalších úkonov zástupcov žalobcu, ktorý profitoval

z odplaty vecného bremena. Taktiež uviedla, že rozhodnutie ústavného súdu, na ktoré poukázal okresný súd v rozhodnutí sa týkalo náhrady škody, pričom išlo o odlišnú právnu a skutkovú situáciu. Trestný súd rozhodoval o vine G. H., avšak jeho rozhodnutie nezaväzuje súd bez zohľadnenia a posúdenia ďalších okolností veci, ktoré vytykala okresnému súdu. Dňa 12.03.2025 a 25.03.2025 žalovaná doručila odvolaciemu súdu doplnenie svojho odvolania, v ktorých doplnila svoje skutkové tvrdenia ohľadom žalobcu jeho fungovania, majetkových pomerov, prepojenia, pričom poukázala aj na trestné konanie a na jej výsluch, zriadenie vecného bremena a uzatvorenie darovacej zmluvy.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a vo vzťahu k výroku II. po zistení, že odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné (§ 357 CSP a contrario) odvolanie žalovanej podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Úvodom odvolací súd konštatuje, že počas odvolacieho konania žalobca dňa 18.06.2025 vstúpil do likvidácie. Z uvedeného dôvodu tak v zmysle § 9 ods. 4 ObZ používa žalobca označenie s dodatkom „v likvidácii“. Je však potrebné zdôrazniť, že v čase rozhodovania o odvolaní nedošlo k jeho výmazu z obchodného registra, t. j. k jeho zániku, a preto žalobca má procesnú subjektivitu.

9. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vykonal dokazovanie, a to v rámci procesných podmienok stanovených CSP. Z vykonaných dôkazov si dostatočne ustálil skutkový stav. Na takto zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne normy. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. V súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť jeho rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré tak urobil, správne rozobral v odôvodnení rozsudku, s týmito dôvodmi sa v celom rozsahu odvolací súd stotožňuje. Premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel, sú prijateľné, racionálne a presvedčivé. Odvolanie žalovanej nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia tak, ako to navrhuje v odvolaní.

10. Odvolateľka namietala nesprávny procesný postup, ktorý mal spočívať v konaní súdu prvej inštancie, ktorý konal a rozhodol bez toho, aby vyhovel žiadosti žalovanej o odročenie pojednávania. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že jej pôvodný právny zástupca doručil súdu prvej inštancie žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na deň 04.11.2024 z dôvodu rodinnej dovolenky, pričom žalobkyňa mala trvať na jeho účasti. Súd prvej inštancie postupom podľa § 183 ods. 4 CSP upovedomil jej pôvodného právneho zástupcu, že tejto žiadosti nevyhovie. Dôvod, pre ktorý žiadosti nevyhoviel spočíval v skutočnosti, že pôvodný právny zástupca žalovanej mal vedomosť o nariadenom termíne pojednávania už dňa 18.09.2024, kedy mu bolo doručené predvolanie (č.l. 119 spisu), pričom predložené letenky boli zakúpené dňa 07.10.2024. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade žiadosti pôvodného právneho zástupcu žalovanej o odročenie pojednávania nebolo možné vyhovieť, nakoľko nebol preukázaný dôvod na odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP. Pôvodný právny zástupca si naplánoval a rezervoval svoju rodinnú dovolenku až potom, kedy už bol riadne upovedomený o termíne pojednávania určeného na deň 04.11.2024. Z toho vyplýva, že nešlo o objektívnu prekážku vzniknutú nezávisle od jeho vôle, ale o subjektívnu okolnosť, o ktorej vedel takmer mesiac pred termínom pojednávania a túto si spôsobil sám tým, že uprednostnil súkromné voľno pred svojou procesnou povinnosťou právneho zástupcu. Rovnako odvolací súd poukazuje na to, že pôvodný právny zástupca žalovanej informoval súd prvej inštancie už v čase, kedy sa ani nemal nachádzať na území SR, a to

bez toho, aby naozaj vedel, či súd jeho žiadosti vyhovel alebo nie. Následne po oznámení a doručení oznámenia súdu o nevyhovení žiadosti o odročenie pojednávania, bola dňa 31.10.2024 súdu prvej inštancie doručená v poradí druhá žiadosť o odročenie pojednávania. Tentokrát však nie z dôvodu na strane pôvodného právneho zástupcu, ale z dôvodu na strane žalovanej, ktorá žiadala odročiť pojednávania z dôvodu jej PN, o čom predložila potvrdenie od svojho všeobecného lekára. Okresný súd ani tejto žiadosti nevyhovel, keďže výsluch žalovanej žiadna zo strán nenavrhol. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná bola v spore zastúpená advokátom, a teda nebola potrebná jej osobná účasť na nariadenom pojednávaní, keďže jej výsluch nikto nenavrhol ani nežiadal. Rovnako nebola povinná vo vzťahu k súdu niečo osobne vykonať. Skutočnosť, že jej pôvodný právny zástupca uprednostnil svoje osobné potreby, pred poskytnutím právnych služieb bez toho, aby riadne zabezpečil svoje zastúpenie, resp. zastúpenie svojej klientky nemôže ísť v danom prípade na ťarchu okresného súdu, ktorý postupoval procesne správne, ak žiadostiam o odročenie pojednávania nevyhovel, a to aj s ohľadom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti civilného konania. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov vyhodnotil uvedenú námietku žalovanej ako nedôvodnú.

11. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že súd prvej inštancie v danom prípade nesprávne vychádzal výlučne zo záverov trestného rozsudku odvolací súd uvádza, že, ani túto námietku nepovažoval za dôvodnú. V konaní vo veci samej sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva, pričom posúdenie vlastníctva spočívalo vo vyriešení právnej otázky spojenej s platnosťou, resp. neplatnosťou darovacej zmluvy, na základe ktorej sa stala vlastníčkou nehnuteľností. Odvolací súd konštatuje, že darovacia zmluva predstavuje dvojstranný právny úkon. Na platnosť právneho úkonu sa okrem iného vyžaduje, aby bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Ak absentuje, čo i len jedna z uvedených zložiek, tak ide o neplatný právny úkon. Práný úkon je prejavom vôle, ktorý je základným predpokladom každého právneho správania a tvorí podstatnú, neopomenuteľnú a ničím nenahraditeľnú (výkladom neodstrániteľnú) náležitosť právneho úkonu. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Podstatu právneho úkonu tvorí prejav vôle. Vôľa je nenahraditeľným elementom (prvkom) prejavu vôle. Táto vôľa musí byť slobodne daná. Trestnoprávnym konaním druhá žalovanej p. G. H., ktorého protiprávne konanie vo vzťahu k osobám oprávneným konať za žalobcu je podrobne rozpísané v skutkovej vete trestného rozsudku. Trestný rozsudok jednoznačne preukazuje, že druh žalovanej svojím konaním pôsobil na slobodnú vôľu rozhodovania, kedy vydieraním neoprávnene nútil osoby oprávnené konať za žalobcu, aby konali v súlade s jeho osobnou vôľou a predstavou tak, aby nehnuteľnosti boli darované žalovanej. Je preto evidentné, že pri uzatváraní darovacej zmluvy táto nebola prejavom slobodnej vôle žalobcu, ale bola ovplyvnená vyhrážkami zo strany druhá žalovanej p. G. H.. Okresný súd bol povinný vychádzať z trestného rozsudku v zmysle § 193 CSP, pričom tvrdenia žalovanej o prepojeniach žalobcu, jeho majetkových pomeroch, či nejasností nemohli žiadnym spôsobom spochybníť právoplatný trestný rozsudok, ktorým bol G. H. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania. Rovnako samotná skutočnosť, že bolo zriadené odplatné bremeno v prospech žalovanej zo strany žalobcu nesvedčí o existencii slobodnej vôle, len z dôvodu nejakého majetkového prospechu, ktorý mal tento získať zriadením vecného bremena v jej prospech, aby mala zabezpečený prístup k nehnuteľnostiam. Dôvody, pre ktoré sa jej druh rozhodol priznať k skutku ako aj nepodať opravný prostriedok, boli v danom prípade pre rozhodnutie súdu irelevantné, pričom si druh žalovanej si musel byť vedomý následkov svojho konania. Okresný súd vychádzal zo záväznej skutkovej vety v trestnom rozsudku, a preto úlohou súdu prvej inštancie nebolo už riešiť otázku nátlaku na slobodnú vôľu žalobcu, ale aplikovať závery trestného rozsudku, v zmysle ktorého bolo nepochybné, že konaním tretej osoby bolo hrozbou zasiahnuté do slobodnej vôle konať zo strany oprávnenej osoby zo strany žalobcu, ktorá bola ovplyvnená tak, aby konal v záujme vôle tretej osoby, t. j. p. G. H.. Z uvedeného dôvodu tak žalovaná nenadobudla nehnuteľnosti na základe platnej uzatvorenej darovacej zmluvy z dôvodu podľa § 37 OZ, a preto záver súdu prvej inštancie, ktorým určil, že žalobca je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností je vecne správnych vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci. Z uvedeného ďalšie skutkové tvrdenia, ktoré žalovaná uvádzala v konaní pred súdom prvej inštancie a následne ich replikovala a dopĺňala aj v rámci odvolacieho konania boli pre správnosť rozhodnutia okresného súdu irelevantné.

12. Žalovaná v odvolaní taktiež namietala nevykonanie dôkazu, a to výsluchu svedka A. I.. Okresný súd nevykonanie tohto dôkazu zdôvodnil vo svojom rozhodnutí (ods. 46 odôvodnenia). V súvislosti s namietanými nedostatkom vo vykonanom dokazovaní, odvolací súd zdôrazňuje, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy.

Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá automaticky vadu konania, pre ktorú by mohlo konštatovať nesprávnosť rozhodnutia, či porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97). Okresný súd nevykonal uvedený dôkaz z dôvodu jeho nadbytočnosti s ohľadom na už iné vykonané dôkazy, ktoré považoval za postačujúce k náležite zistenému skutkovému stavu pre rozhodnutie vo veci. Vykonanie tohto dôkazu by tak bolo nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania.

13. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti uzavrel, že žiadna z odvolacích námietok žalovanej nie je spôsobilá spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej (I. výrok) ako aj závislý výrok o trovách konania (III. výrok). Napadnutý rozsudok vo veci samej (I. výrok) je vecne aj právne správny, jeho skutkové závery majú oporu vo vykonaných dôkazoch a súd prvej inštancie správne aplikoval hmotnoprávne ustanovenia OZ. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. potvrdil v celom rozsahu. Odvolací súd však považuje za potrebné upozorniť súd prvej inštancie na chybu v písaní vo výroku jeho rozhodnutia, kedy do výroku duplicitne zahrnul parcelu č. C KN č. 542/31. Uvedené však nespôsobuje nesprávnosť rozhodnutia okresného súdu, pričom súd prvej inštancie môže túto chybu v písaní opraviť postupom podľa § 224 CSP.

14. Žalovaná podala odvolanie aj do výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol jej návrh na prerušenie konania (II. výrok).

15. Podľa § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

16. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

17. Vzhľadom k vyššie citovaným ustanoveniam je nepochybné, že proti výroku okresného súdu, ktorým tento zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania, odvolanie prípustné nie je. Právna úprava CSP pripúšťa podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ak to zákon pripúšťa a ktoré je taxatívne vymenované v § 357 CSP. Zo znenia citovaného ustanovenia § 357 písm. n) CSP vyplýva, že zákon pripúšťa podať odvolanie len proti uzneseniu o prerušení konania. Proti tomuto zamietajúcemu rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné, a preto odvolací súd nemal inú možnosť ako odvolanie žalovanej proti predmetnému výroku II. rozsudku okresného súdu odmietnuť. Odvolací súd preto s poukazom na ust. § 386 písm. c) CSP rozhodol tak, že odvolanie žalovanej odmietol (primerane pozri uznesenie NS SR sp. zn. 1Obo/15/2018 zo dňa 04. 12. 2018). V tomto smere odvolací súd nemohol prihliadnuť ani k nesprávnemu poučeniu, ktoré uviedol okresný súd v napadnutom rozsudku, v zmysle ktorého proti tomuto výroku rovnako pripustil možnosť podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na okresný súd. Nesprávne poučenie o možnosti podať odvolanie totiž nezakladá právo žalovanej na podanie odvolania voči tomuto výroku rozsudku. Nesprávne poučenie o možnosti podať odvolanie nezakladá strane sporu právo na podanie odvolania, ak smeruje odvolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa v zmysle § 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd primerane poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/150/2010 zo dňa 12. 07. 2010, ktorý uviedol, že: „...najvyšší súd odvolanie žalobcov podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. odmietol, aj napriek tomu, že krajský súd poučil účastníkov, že odvolanie je prípustné, pretože ani nesprávne poučenie súdu nemôže založiť prípustnosť odvolania tam, kde zákon odvolanie nepripúšťa“. Obdobné závery boli vyslovené Najvyšším súdom Slovenskej republiky aj v uzneseniach sp. zn. 3Cdo/369/2012 zo dňa 05. 02. 2013, sp. zn. 9So/69/2011 zo dňa 30. 06. 2011.

18. Vzhľadom na uvedené odvolací súd tak odvolanie žalovanej do výroku II. podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní vedenom v dôsledku odvolania žalovanej, táto nebola úspešná ani čiastočne, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III potvrdil ako vecne správny a jej odvolanie v rozsahu výroku II. podľa § 386 písm. c) odmietol. Procesný úspech v odvolacom konaní tak v celom rozsahu prináleží žalobcovi. Žalobca sa však k podanému odvolaniu žalovanej nevyjadril, a preto mu v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žalobcovi, hoc procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním objektívne nevznikli (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. februára 2018).

20. O veci senát krajského súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie vád neodstráni vady, následkom neodstránenia vád dovolania je odmietnutie dovolania.